

כְּכָתוּב בְּתוֹרָתְךָ:
א וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נַח, וְאֶת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה
 אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבָה, וַיַּעֲבֹר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ, וַיִּשְׁכַּן
 הַמָּיִם. בְּרֵאשִׁית ח א

ב וַנֹּאמֶר: וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים
 אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב. שְׁמוֹת ב כד
ג וַנֹּאמֶר: וּזְכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב, וְאִף אֶת־בְּרִיתִי
 יִצְחָק, וְאִף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר, וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר.
 ויקרא כו מב

וּבְדַבְּרֵי קֹדֶשׁ כָּתוּב לֵאמֹר:
א זָכֹר עֲשֵׂה לְנַפְלָאֲתֵינוּ, חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה. תהלים קיא ד
ב וַנֹּאמֶר: טָרֵף נָתַן לִירָאִיו, יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. תהלים קיא ה
ג וַנֹּאמֶר: וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ, וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו. תהלים קו מה

וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר:
א הֲלֹךְ וְקִרְאתָ בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר, כֹּה אָמַר יְהוָה,
 זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ, אֲהַבֵּת כָּל־וַלְתֶּיךָ, לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי
 בְּמִדְבָּר, בְּאָרֶץ לֹא זְרוּעָה. ירמיהו ב ב
ב וַנֹּאמֶר: וּזְכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתְךָ בְּיָמֵי נְעוּרֶיךָ,
 וְהִקִּימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם. יחזקאל טז ט
ג וַנֹּאמֶר: הֲבֵן יִקִּיר לִי אֶפְרַיִם, אִם יִלְד שְׁעָשׂוּעִים, כִּי־
 מִדֵּי דַבָּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד, עַל כֵּן הָמוּ מֵעִי לוֹ, רַחֵם
 אֶרְחַמֶּנּוּ, נָאִם יְהוָה. ירמיהו לא כ

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ [וְאֲמוֹתֵינוּ], זְכַרְנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב
 לְפָנֶיךָ, וּפְקַדְנוּ בְּפִקְדַת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְׁמֵי שָׁמַי קִדְם.
 וּזְכַר־לָנוּ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד, וְאֶת־
 הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה.
 וְתִרְאֶה לְפָנֶיךָ עֶקְדָה שְׁעָקָד אַבְרָהָם אֲבִינוּ אֶת־יִצְחָק
 בָּנוּ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְכַבֵּשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִב
 שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעַלֵינוּ, וּבְטוֹבוֹךָ

LEVITICUS 26:42. In the Torah, this verse is preceded by a reference to future generations of Israel humbling themselves and atoning for sin. God's "remembrance" thus follows Israel's t'shuvah.

PSALM 106:45. The act of remembering causes even God—who is enduring and unchanging—to act differently with Israel. So, too, our remembering on Rosh Hashanah should lead us to change who we are and how we behave.

OUR GOD אֱלֹהֵינוּ. This prayer evokes the Binding of Isaac, noting that Abraham subdued his mercy in order to do God's will. In return, we ask God to do the reverse: to allow mercy to subdue the divine will to anger. We thus echo God's own prayer, as our Sages said, "What does God pray? Rav Zutra ben Tobi said in the name of Rab: 'May it be My will that My mercy may suppress My anger, and that My mercy may prevail over My [other] attributes, so that I may deal with My children in the attribute of mercy and, on their behalf, stop short of the limit of strict justice'" (Babylonian Talmud, Berakhot 7a).

THE HIGHEST HEAVENS אֲבוֹהַּ שְׁמֵי קִדְם. The phrase, from Psalm 68:34, has both a spatial and a temporal connotation. Like the Hebrew word *olam*, which can refer to both infinite space and eternal time, *kedem* can refer either to the east, whence the sun (which was imagined to come from heaven) rises, or to ancient times.